

Skvarčepis

Intervju

LIKOVNI IZDELKI

ZGODBE

POROČILA

Desmi

Zunaj je pomlad, čeprav je že nastopilo meteorološko poletje. Junjski dnevi so prinesli nekaj sonca, toplote in napovedujejo konec šolskega leta. Še bolj nenavadnega, kot je bilo preteklo.

Vnovčili smo, kar smo se naučili ob lanskem zaprtju šol v Sloveniji. Nadgradili smo dobro postavljene temelje, razvijali in krepili znanja, kompetence ter veščine za pouk na daljavo.

Zavedamo se, da bo v prihodnjem šolskem letu marsikdaj potrebno pogledati nazaj.

Naj jesen prinese le plodove narave, naj bodo šolska vrata odprta in naj odprta tudi ostanejo!

Kristina Renko,
ravnateljica

Hana Zupan, 1. a

»Vzgojitelj mora delovati tako, da resnico, dobroto in lepo otroku ne le prikaže, ampak naj tako tudi živi. To, kar on je, preide na otroka, ne pa le tisto, kar ga uči.

Bistveno je, da vsako učenje otroku predstavimo s svojim zgledom.

Poučevanje samo mora biti umetnost in ne le teoretična snov.«

Rudolf Steiner, avstrijski filozof, učitelj, pisatelj, pesnik in dramatik

Kar zgodilo se je. Prišli so odigrat koncert in zelo dobro so igrali. Nikomur se niso zdeli sumljivi. A naslednji dan je bila stavba prazna. Vse so odnesli.

Moje ime je Jack Hamilton in sem lastnik nekdanj največjega zgodovinskega muzeja v Londonu. Imeli smo vse – od prazgodovinskih najdb do izumov 20. stoletja. Nekega dne pa so nam v muzej pripeljali še nekaj novejših izumov in umetniških slik. Zato sem želel prirediti veliko otvoritev.

In sem jo. Naročil sem veliko hrane za goste, seveda pa smo potrebovali tudi glasbo. Opravil sem nekaj telefonskih klicev in v muzej mi je uspelo pripeljati najboljši in najslavnejši potujoči orkester. Bili so zelo talentirani.

Torej, prireditev je bila množično obiskana in vse je bilo super. Seveda takrat nisem niti slutil, da so v zgradbi tatovi. A so bili. Ko se je prireditev končala, ko so vsi gostje odšli, tudi člani orkestra, sem zaklenil vrata muzeja, ki bi moral biti prazen.

Naslednje jutro sem, kot po navadi, že ob sedmih zjutraj prišel v muzej. Ko sem odprl vrata, sem opazil nekaj sumljivega. Bila so odklenjena, čeprav sem jih, ko sem zvečer odšel, zaklenil. V to sem prepričan. Vseeno sem vstopil in obstal. Vzelo mi je dih, bil sem presenečen in zgrožen. Muzej je bil popolnoma prazen. Takoj sem poklical policijo.

Ko so prišli možje postave, so me najprej izprašali. Glavno vprašanje je bilo, kdo bi lahko vse ukradel. Nisem znal odgovoriti, zato so policisti temeljito preiskali muzej. Po preiskavi so mi povedali, da bodo nekaj sledi, ki so jih našli, poslali na DNK test.

Rezultati testa so bili znani šele čez en teden. Najprej jih je seveda dobila policija. Ko so mi povedali, kdo so osumljenci, sem bil presenečen kot še nikoli. Bili so namreč člani orkestra. Tega orkestra, ki je igral na otvoritvi. Policija jih je poimenovala Črni orkester.

Nič mi ni bilo jasno. Kako so vstopili, če v muzeju ni bilo nikogar več, preden sem zaklenil vrata? To vprašanje sem zastavil policiji. Načelnik policije, Troy Beckham, mi je odgovoril, da naj bi se, glede na dokaze, nekdo iz orkestra skrival nekje v muzeju in nato, ko sem odšel domov, od znotraj odprl vrata ostalim. Po tej razlagi mi je vse postalo jasno. Načelnik mi je nato razložil še načrt policije, kako bodo izsledili Črni orkester. Povedal je, da bodo začeli opazovati preprodajalske spletne strani, saj je zelo verjetno, da bodo tatovi želeli stvari, ki so jih ukradli, prodati. Zastavil mi je še zadnje vprašanje: „Kako so izgledali ukradene slike in artefakti?“

Martina Zimšek, 8. b

Ko sem mu vse povedal, so policisti odšli. Začeli so preiskavo, jaz pa sem lahko le čakal, da mi sporočijo, kaj so našli. In res. Čez nekaj dni sem dobil klic načelnika Beckhama. Poklical me je in povabil na policijsko postajo. Takoj sem sedel v avto in se odpeljal tja. Zelo hitro sem prispel. Beckham mi je povedal, da so na neki spletni strani za prodajo našli artefakte, identične mojim. Dražbo mi je pokazal in res sem prepoznal prav vse stvari. Zanimalo me je, kaj bodo storili sedaj. Povedal mi je, da bodo s pomočjo računalnika izsledili lokacijo prodajalca.

Res so to storili. Lokacija je bila pravzaprav zelo blizu. Tatovi so se skrivali v neki hiši v predmestju Londona. Zato je Troy Beckham zbral policiste, ki so se s tremi avtomobili odpeljali na skrivno lokacijo. V tisti hiši so bili res vsi člani Črnega orkestra in vsi moji artefakti. Policija jih je aretirala in zaprla do obravnave na sodišču.

Na koncu sem vse artefakte in slike dobil nazaj in muzej sem lahko že čez en mesec znova odprl. A pred tem sem vgradil tudi varnostne kamere za boljše varovanje. Vse se je dobro končalo, a zgodba s tem še ni bila zaključena, saj me je čakala še razprava na sodišču.

Matic Troha, 6.c

Pašo Hašimović, 1. a

POMLAD

Pomlad je čas,
ko se živali in rastline prebujajo.

Trava zeleni,
ptički čivkajo
in drevesa cvetijo
ter čebelice med nabirajo.

Gal Vukič Pociеча, 3. a

POUK NA DALJAVO

Prvič sem se s poukom na daljavo srečala že lansko pomlad. Bilo mi je kar težko.

Tak pouk je bil zame nekaj novega. Seznaniti sem se morala z uporabo računalnika in s sodelovanjem na videokonferencah.

Pouk na daljavo smo izvajali s pomočjo spletne aplikacije Zoom. Na začetku je bilo šolanje od doma kar težko in naporno. Težko je bilo, ker snov včasih ni bila dovolj dobro razložena, večkrat se mi je tudi prekinila spletna povezava. Zelo sem bila vesela, ko smo lanskega maja le odšli v šolo in se videli s sošolci.

Med poletnimi počitnicami smo se spraševali, kako bo s šolo po počitnicah. Kmalu smo izvedeli, da jeseni gremo v šolo.

Ko smo prišli v šolo, so nas učitelji seznanili z vsemi novimi pravili vedenja. Maske smo morali nositi na hodnikih, kasneje tudi v učilnicah.

V mesecu oktobru pa smo spet morali začeti s poukom na daljavo. Tokrat je pouk potekal malo drugače. Na računalnik ali telefon smo si morali naložiti aplikacijo Microsoft Teams. Videokonference smo imeli vsako učno uro. Prek videokonference sem bila za ocenjena pri angleščini. Bila sem zelo zadovoljna, saj sem dobila odlično oceno.

Tak sistem dela se mi zdi boljši, uporabnejši. Tudi snov so učitelji zelo dobro razlagali. Seveda pa sem si zelo želela, da bi šolanje kmalu začeli spet izvajati v šoli, saj sem že močno pogrešala prijatelje.

Klavdija Bukovšek, 7. a

PESEM BREZ NASLOVA

Na travici sedim
in veter nežno popihlja me.
V tem vetrčku sedim
in lepo regratovo lučko gledam.
V tej lepi travici nežno rožica se odpira.
Vse okrog mene že cveti.

Nika Perme, 4. b

Matija Klopčič, 2. r

ŽEBLJARSKA

STAREJŠI SIN: »Joooj, kako me bolijo roke. Danes se mi zdi, da sem še bolj garal, kakor garam običajno. Gremo, jaz delam pri štirinajstih letih po štirinajst ur na dan, meščanski otroci moje starosti pa cele dneve poležavajo ali pa se družijo in uživajo v brezdelju.«

MLAJŠI SIN: »Res je, garamo ves dan, zaslužimo pa tako malo.«

OČE: »Dovolj je bilo! Nehajta jamrati in pojejta večerjo!«

STAREJŠI SIN: »Mama, ti se strinjaš z nama, kajne?«

MAMA: »Da, da, ampak oče ima prav.«

MLAJŠI SIN: »Ampak mama ...«

OČE (ga prekine): »Dovolj! Imamo življenje, kakršno pač imamo. A za to nista kriva vidva, pa tudi midva z mamó ne. Jamranje pa nam tudi ne bo pomagalo. Z nenehnim jamranjem in pritoževanjem samo energijo porabljata.«

MAMA: »Tako je! Sprijazniti se bomó morali s tem, kako živimo. In potem nam bo lažje. Sedaj pa pojejta večerjo, potem pa v posteljo.«

SINOVA: Lahko noč.«

MAMA, OČE (enoglasno): »Lahko noč.«

Klara Celestina, 9. b

MADONCA JE SVET FLETEN

Madonca je svet fleten,
ko ptički žvrgolijo
in čebele letijo,
ko travnik in gozd se zbudita –
madonca, kako je svet fleten!

Madonca je svet fleten,
ko živali živijo, ko reke hitijo,
ko gore kipijo in rože cvetijo –
madonca, ta svet je res fleten!

Lucija Klopčič, 3. d podružnične šole Čemšenik

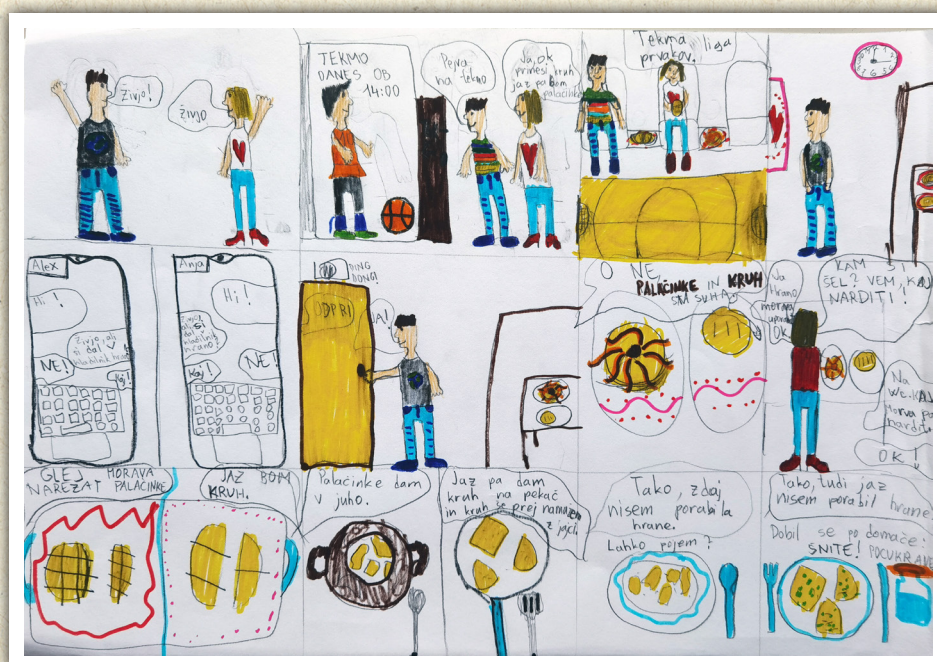
Ela Vetršek, 2 b

EKO VSEBINE NA PODRUŽNIČNI ŠOLI PODKUM

Odkar smo se vrnili v šolske klopi, smo na Podkumu zelo okoljsko ozaveščeni. Veliko se pogovarjamo o zavrženi hrani, kako poskrbeti, da bi nam ostalo čim manj hrane, kako lahko uporabimo hrano, ki smo je morda pripravili preveč.

Na to temo je nastalo tudi nekaj stripov. Pogosto izdelamo nove izdelke iz odpadne embalaže. Tako smo za dan žena iz slamic izdelali rožice za mamice, iz starih škatel pa so nastali mogočni gradovi. Redno pobiramo odpadke v oklici šole, v toplejših dneh pa poskrbimo za šolski vrt in čebelnjak.

Učiteljice podružnične šole Podkum

ČAROBNA DEŽELA

Nekoč je živel deček. Oče in mama sta mu že davno umrla, zato je živel sam s svojim psom.

Nekega dne se je deček odločil, da gre po svetu. Vzel je le vodo, nekaj hrane in svojega psa. Hodila sta približno dve uri, nakar ju je ustavil tujec in ga vprašal, kam gresta. Deček je rekel, da gresta po svetu. Tujec mu je dal škatlico in mu naročil, naj jo odpre, ko bo v težavah. Deček je le prikimal in odpravila sta se naprej.

Po kakšni uri hoje ju je ustavila starka in ju vprašala, kam gresta. Deček ji je odgovoril, da gresta po svetu. Starica mu je dala ključek in rekla, da mu bo izpolnil tri želje, če ga bo vrgel v zrak in razmišljal o svoji želji. Deček se je zahvalil in šla sta naprej.

Ustavila sta se pri kolibi in si odpočila, nakar je deček opazil, da jima je zmanjkalo vode. Vrgel je ključek in v roki se mu je pokazala steklenica, polna vode. Pes je bil lačen, zato si je deček zaželel hrano zanj. Ko je dobil hrano, jo je pes pojedel in šla sta naprej.

Ustavile so ju tri vile, ki so jima rekle, da jima bodo pomagale, in ju odpeljale do čarobne dežele, v kateri je vse mogoče. Skupaj so odšli naprej. Hodili so približno dve uri, dokler niso srečali ogromnega zmaja, ki jih je hotel vse požreti. Deček se je spomnil čudežne škatlice in jo hitro odprl. Zmaj je čudežno izginil.

Kmalu so prišli do čarobne dežele. Tam so živele vile že nekaj milijonov let. Deček in pes sta tam imela veliko hišo in še več prijateljev. Kdo ve, mogoče živita še danes.

Taja Hudi, 6. a

SVOBODA

Svoboda, kot ptica si, ki nad oblaki leti,	poleti.
Svoboden vdih, ko v gozd se zapodiš,	podiš.
Svoboden si, ko si obkoljen z dobrimi ljudmi,	ljudmi.
Svoboden v objemu si dobrega Prijatelja,	Prijatelja.

Svoboda da ti lahko vse,	čisto vse.
Svoboda je Mir,	blaženi Mir.

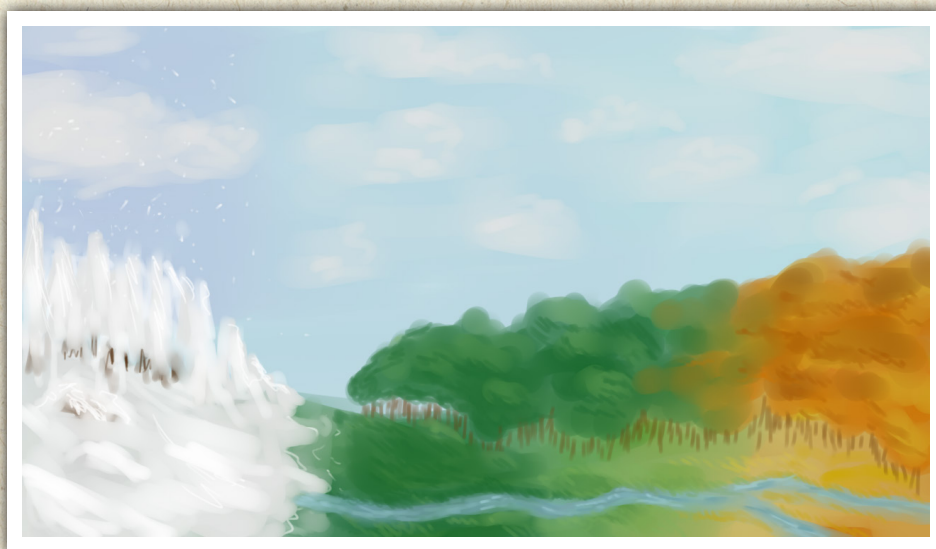
Ema S., 9. b

SEASONS OF THE YEAR

Winter is the coldest,
Spring is the rainiest,
Summer is the hottest,
Autumn is the most colorful.
These are all seasons of the year.

Every snowflake in winter,
is like every drop in spring,
every leaf in autumn
is like every blossom in summer.

Pika Šribar, 7. c

Vesna Planinšek, 9 b

KAKO SEM SE NAUČILA PLAVATI

Plavati sem se naučila pomotoma. Vsako leto, ko smo šli na morje, sem se poskušala naučiti plavati, a mi ni in ni uspelo. Vsakič, ko sem poskusila, mi je spodletelo. Najprej sem poskusila plavati samo z enim rokavčkom. In mi je kar šlo. Ko sem še tega snela, mi ni uspelo.

Ko sem bila stara sedem let, smo spet odšli na morje. Spet sem poskušala in poskušala plavati. A mi tudi tokrat ni šlo. Hotela sem si odpočiti na blazini na vodi, a me je tok odnesel tako daleč, da me je bilo že malo strah. Ko me je tok odnesel že do zelo globoke vode, nisem bila previdna in prekucnila sem se čez rob blazine. Poklicala sem mami, a me ni slišala. Potem sem ugotovila, da sem v bistvu začela plavati.

Zelo sem bila vesela, da sem se naučila plavati. Komaj čakam, da gremo spet na morje in da bom spet lahko plavala.

Tina Lukman, 3. d podružnične šole Čemšenik

ŠPORT, KAJ JE ŽE TO?

Mislím, da si je marsikdo po mesecih, preživetih v karantenskem kaosu, zastavil zgornje vprašanje. Za večino ljudi je namreč potreba po gibanju zdrsnila daleč, daleč od vrha vrednot, ki so jih imeli pred začetkom pandemije. Vsakodnevna poročila o novih in novih obolelih in mrtvih, navodila, priporočila, prepovedi, spremembe – vse to je iz naših življenj in dela naredilo nepopisno zmešnjavo, posledice, ki jih čutimo in jih bomo čutili še kar nekaj časa.

Zame je šport čudovit ventil za odvajanje pritiska, ki se nabere ob vsem delu, ki ga opravljam kot mož, oče, učitelj in kdove kaj še, in v tem duhu skušam prenašati »dobre vibracije« tudi na tiste, ki jih poznam ali sem službeno vezan nanje. In prav zaradi tega mi ni vseeno, kakšen odnos so v tem času vzpostavili tisti, ki bi jih moralo skrbeti fizično in duševno zdravje državljanov Slovenije. In tudi nisem edini. Večina ljudi, ki jih poznam, je zbeganih in namesto da bi združili moči in dejavnosti za čimprejšnje obvladanje virusa in s tem novonastale nore »nove realnosti«, smo si enotni edino v čudenju novim in novim prepovedim, zapiranjem, vnovičnim odpiranjem pa spet zapiranjem. Če smo zbegani mi, kako se počutijo šele otroci? Morali bi jim biti vzor. Pa smo jim lahko?

Ob koncu drugega zaprtja šol sem v tedenskem poročilu med drugim napisal tudi naslednje misli: »Marsikdo se je v danih pogojih našel in svojo inovativnost prelil v čudovito izvedene ure. A v športu je, žal, še vedno osebni stik tisti, s katerim lahko zagotovimo gibalni napredek. Igra je glavno gibalno motivacije in nobena aplikacija (zaenkrat) tega ne more zagotoviti. Zato se veselim ur športa, ki nas čakajo. A treba se je zavedati, da je bila v teh mesecih narejena ogromna škoda. Ne samo na telesnem, otroci so trpeli na socialnem in čustvenem nivoju. Že

po dveh mesecih poletnih počitnic so to čisto drugačni otroci, ki potrebujejo kar nekaj časa za utirjanje v šolske orbite. Kaj bo po treh in pol mesecih prisilne prekinitve, si lahko samo mislimo.«

V dobrem mesecu, ki smo ga potem preživeli skupaj, sem se prepričal, da je vse čisto res: večina otrok se je v šolo vrnila »začepeni«, marsikdo z dodatnimi kilogrami, njihovi pogovori pa so se večinoma pletli le okoli računalniških igríc. Opazil pa sem še nekaj: veliko vnemo po sodelovanju v (športnih) skupinah. Očitno so pogrešali tisto, kar nas ljudi dela to, kar smo, to sta druženje in ustvarjanje. Ko bi le lahko delil občutke, ki jih doživimo učitelji pri takšnih urah, z odločevalci o naši »novi realnosti«...

In mogoče za konec še en utrinek iz mojega poročila ob februarškem odprtju šol: »Želim si, da bi obdobje »normalnega« šolanja trajalo ... do konca dni, in čeprav pravijo, da so vse izkušnje dobrodošle (tako slabe kot dobre) ... se takšnim, ki smo jih bili deležni, z veseljem odrečem.

Martin Koncilja

Alen Klopčič, 2. r

KORONA POČITNICE

Vsi vemo, da se je življenje med epidemijo spremenilo: maske, razdalja, razkuževanje ... A najbolj od vsega sta nas prizadeli prepoved druženja in šola na daljavo.

Iz tedna v teden sem upala, da se vrnemo v šolo, pa se je šola na daljavo čedalje bolj vlekla. Spomnim se časa, ko smo prvič slišali za korono: takrat sta dve sošolki delali dramo iz tega in vsi smo se jima smejali. Potem smo pa videli, da bolezen le ni tako nedolžna.

Smo pa se v tem času tudi marsikaj novega naučili: kako se pravilno nosi zaščitna maska, kako si je treba umivati roke, kako se uporablja spletna aplikacija MS Teams ... in da se ne smemo norčevati iz sošolk in sošolcev.

Zdaj je spet vse po starem, no ja, zaradi nošenja zaščitnih mask še vedno ne moremo normalno dihati. Pomembno pa je, da smo spet vsi skupaj.

Julija Sluga, 6. c

Zoja Ležić, 6. a

POGOVOR Z GOSPO MARINKO TROHA

Pozdravljeni, gospa Troha.

Ko sem razmišljal o tem, katero sodelavko ali sodelavca naj povprašam o njegovi poklicni poti, sem se zlahka odločil, da bi to bili prav vi, gospa Marinka Troha. Dolga leta ste bili pomočnica ravnateljice naše šole in vpeti ste bili v vso dogajanje na šoli. Na začetku bi vas vprašal, kako je prišlo do tega, da ste se odločili postati učiteljica?

Na mojo poklicno odločitev je gotovo nehote najbolj vplivala ga. Jožica Pavlič. Bila je moja tovarišica (učiteljica) v tretjem in četrtem razredu. Zame je bila najboljša med najboljšimi učitelji, ki so me učili v naši šoli. Ja, tudi jaz sem bila učenka OŠ Ivana Skvarče.

Koliko let že poučujete osnovnošolske otroke?

Sedemintrideset let in pol.

Kakšen je bil čas, ko ste pričeli s poučevanjem otrok? Ali se spomnite, kako je bilo, ko ste prvič kot učiteljica vstopili v razred?

To je bil čas brez računalnikov, brez tablic, brez fotokopirnega stroja, mobilov, interneta, delovnih zvezkov ...

Kot avdiovizualna sredstva smo uporabljali episkop (za projiciranje neprozornih slik), diapojektor (za ogled slik na filmskem traku in na diapozitivu), kasneje grafoskop (za projiciranje prozornih folij s slikami ali nalogami).

Učne liste in kontrolne naloge smo pisali z roko ali s pisalnim strojem na matrice, kjer pa se nisi smel zmotiti, ker napak nisi mogel popraviti. Razmnoževali smo jih z ročnim alkoholnim ciklostilom, kasneje pa z električnim.

Učenci so mnogo več pisali z roko, učili so se iz knjig, v katerih je bilo več teksta in le malo slik.

Učbenikov si niso izposojali, ampak so jih kupili sami, zato so lahko v njih podčrtovali in iskali ter si označevali bistvo zapisanega ...

To je le nekaj spominov iz tistega časa. Bilo je lepo. Ko si mlad, lahko tudi iz malega narediš ogromno, če le želiš.

Ko sem prvič stopila v razred, sem bila na zunaj samozavestna, odločna. Vso tremo, skrb, porajajoča vprašanja in dvome sem skrila globoko v sebi. Drugačna tudi nisem smela biti, saj je vame zrla in me ocenjevalo 30 parov oči, kar me je kar malo prestrašilo. Toda, ko sem spregovorila s suhimi usti in dobila pozitiven odziv, je vse moje nelagodje izpuhtelo. Takoj sem vedela, da mi bo uspelo, da sem pravilno izbrala svoj poklic.

Vesna Planinšek, 9. b

Je kakšen dogodek iz razreda ali iz zbornice šole, ki vam bo vedno ostal v spominu?

Da, dva dogodka še posebej izstopata.

Prvi se je zgodil drugo leto mojega poučevanja. Prvi šolski dan sem 32 učencev 4. e razreda

spoznala na Železniški postaji Ljubljana in z njimi z vlakom odpotovala v Puntičelo – v šolo v naravi. Kaj takšnega si zdaj ne moremo niti predstavljati, kaj šele izvesti.

Drugi dogodek pa je bil zame zelo čustven. Ko sem prišla učiti na našo šolo, so me popeljali v moj razred. Tam pa šok. Vse je bilo še vedno tako kot takrat, ko sem jaz sedela v šolskih klopeh. Nič se ni spremenilo, še klopi in stoli so bili isti. Kar oči so se mi orosile in privreli so spomini. Naj pojasnim, da je bil moj razred v Ljubljani, kjer sem začela svojo poklicno pot, nov, opremljen s takrat sodobnim pohištvom in učnimi pripomočki. Kakšna razlika!

In potem se je pojavil izziv, da postanete pomočnica ravnateljice šole. Nedvomno zelo zahtevna naloga. Kako to, da ste se odločili, da sprejmete to zahtevno nalogo?

Razlogov za ta moj korak je bilo več. Eden izmed njih je bil tudi ta, da sem hotela ponuditi učiteljem tisto podporo, ki sem jo jaz kot učiteljica pogrešala. Upam, da sem bila pri tem uspešna.

Koliko let ste bili pomočnica ravnateljice?

Osemnajst let.

Poleg opravljanja del pomočnice ravnateljice ste tudi poučevali. V šolskem prostoru se je skozi čas marsikaj spremenilo. Kako bi komentirali spremembe v načinih poučevanja in spremembe v organizacijskem smislu na področju osnovnega šolstva? Ali ste poučevali tudi v okviru tako imenovane celodnevne osnovne šole?

Ne, v celodnevni osnovni šoli nisem poučevala. Nekateri načini poučevanja so novi, nekateri pa so le dobili novo ime. Lahko rečem, da prepoznam svoje nekdanje delo v razredu med temi imeni. Seveda pa je vse odvisno od kreativnosti učitelja. Organizacija pouka in drugih dejavnosti pa je

vedno zahtevnejša, saj moraš upoštevati zelo veliko različnih dejavnikov.

Po upokojitvi dolgoletne ravnateljice šole in posledični zamenjavi vodstva šole ste se ponovno v polnem obsegu vrnili med šolske klopi. Kako doživljate svojo vrnitev v razred, kjer poučujete naše najmlajše? Kaj je drugače, kot je bilo takrat, ko ste orali ledino svoje poklicne poti?

Zelo mi je lepo. Uživam. Ne delam rada primerjav. Če imaš rad svoj poklic, lahko v njem uživaš ne glede na vse spremembe, ki jih prinese čas.

Gospa Marinka Troha, želite ob koncu najinega klepeta kaj sporočiti našim učenkam in učencem, morda svojim sodelavcem?

Dragi učenci!

Sami si morate zadati cilj, ki ga želite doseči. Če ste ga s svojim delom dosegli, bomo z njim zadovoljni vsi: vi, učitelji in starši.

Rada pa bi vam povedala, da vam mi, učitelji, premalokrat povemo, da vas imamo radi. Vedno, ne glede na različne situacije, v katerih se vsi skupaj kdaj znajdemo.

Spoštovani sodelavci!

Hvala za vsa leta, ki smo jih preživeli skupaj. Ponosna sem, da vas poznam.

S svojim predanim delom ohranjajte dober sloves moje šole še naprej.

Hvala za pogovor.

Intervju pripravil Andrej Hrómin.

KAKO SEM PREŽIVELA VIKEND

Bil je petek. S sestro Tino sva šli prespat k moji najboljši prijateljici Tini.

Najprej smo spekle kolačke in vzele bombone, sedle na kavč in začele gledati grozljivko Anabel. Gledale smo jo dve uri. Ko je bilo filma konec, smo se šle ven igrat.

Kmalu je bila noč. Sedle smo na kavč. Malo smo se ukvarjale s telefoni, potem pa smo šle spat, a zaspati nismo mogle. Kmalu je nekaj zaškripalo. Ustrašile smo se in skupaj odšle do stopnišča. Vrata so bila odprta. Pogledale smo v vse sobe. Ustrašile smo se, ko smo videle, da vsi spijo. Šle smo nazaj do spalnice, vendar tam ni bilo več najinih sester. Na podstrešju je spet zaškripalo. Skoraj nam je zastalo srce. Šle smo tja, kjer je nekaj škripalo, in noge so se nam kar tresle.

Ko smo prišle do vrha, nam je odleglo. Vrata so škripala, ker je muca butala ob njih; najini sestri pa sta se na podstrešju igrali z njo.

Tereza Sotenšek, 3.d podružnične šole Čemšenik

LETNI ČASI

Spomladi vse zacveti,
poleti vse ozeleni;
ko novo jutro se prebudi,
narava že vsa žari.

In jaz že komaj čakam novi dan,
ki še lepši bo, kot je ta naš dan.

Alja Uranič, 3. a

Ula Vodlan, 5. b

LEPA POMLAD

Sonce sije zunaj,
tako nežno in jasno,
danes je mesec maj,
počutim se zelo krasno.

Veter vije tiho,
vse drugače je kot prej,
drevesa zibljejo se,
vsa košata so od vej.

Tai Mujčinović, 7. b

Kaja Brinjevec, 8. a

Tilen Ojsteršek, 1. a

POMLADNA

Pomlad je čas,
ko ptički žvrgolijo
in dobro se imajo.

Pomlad je čas,
ko trava zeleni in drevje cveti.
Spomladi vse ozeleni
in tega se vsak veseli.

Jakob Kovač, 3. a.

PREDSTAVITEV POKLICEV

Dragi učenci, odločili smo se, da vam bomo v letošnji številki Skvarčepisa predstavili nekaj poklicev in delovnih mest na naši šoli.

Delo in naloge ravnateljice šole

Ravnateljica vodi in upravlja šolo. Delovne naloge ravnateljice temeljijo na šolski zakonodaji in so zapisane v Letnem delovnem načrtu šole: skrb za varnost učencev in za vsestranski pretok informacij, organizacija vzgojno-izobraževalnega dela, spremljanje in vrednotenje pedagoškega dela strokovnih delavcev, realizacija načrta hospitacij, obveščanje o stanju in problemih šole, načrtovanje in spremljanje interesnih dejavnosti, koordinacija timov, ki skrbijo za posamezna razvojna in druga področja na šoli, pomoč mlajšim učiteljem, sodelovanje z učitelji, ki so vključeni v projekte ali uvajajo novosti, vrednotenje in ocenjevanje zaposlenih, realizacija načrta strokovnega izobraževanja, predlogi za napredovanja, sodelovanje s strokovnimi organi šole ...

Ravnateljica skupaj s sodelavci in vsemi zaposlenimi uresničuje poslanstvo in vizijo šole.

Delo z malimi in velikimi ljudmi je najlepši del ravnateljstva, ki posega v vse pore delovanja in ustroja šole.

Kristina Renko, ravnateljica

Opis delovnega mesta pomočnice ravnateljice

Delovno mesto pomočnice ravnateljice je zelo zanimivo, dinamično in polno izzivov. Vsakodnevno se srečujem in sodelujem z učenci, zaposlenimi na šoli, starši in različnimi organizacijami.

Kot pomočnica ravnateljice pomagam ravnateljici pri opravljanju pedagoških nalog. Opravljam naloge, za katere me pisno pooblasti ravnateljica, in jo nadomeščam, kadar je odsotna. V okviru nalog pomagam pri organizaciji izobraževalnega dela šole. Pomagam pri oblikovanju predloga letnega delovnega načrta zavoda in predloga nadstandardnih programov. Organiziram nadomeščanje odsotnih strokovnih delavcev, skrbim za urejenost šolske dokumentacije, organiziram izvedbo izbirnih vsebin in fakultativnega pouka ter interesnih dejavnosti. Pripravljam in usklajujem urnike pouka in drugih dejavnosti na šoli. Načrtujem, vodim, usmerjam in nadziram delo tehničnih delavcev, vodim evidenco

Ela Senčar, 8. b

izdanih ključev vsem osebam in za vse prostore, do katerih imajo posamezne osebe dostop, ter skrbim, da imam zagotovljene ključe in dostop do vseh prostorov v zavodu. Sodelujem pri zagotavljanju uresničevanja pravic in dolžnosti udeležencev izobraževanja in pomagam pri vodenju dela učiteljskega zbora in vodenju strokovnih aktivov. V skladu s pooblastilom ravnateljice sem navzoča pri vzgojno-izobraževalnem delu strokovnih delavcev, spremljam njihovo delo in jim svetujem, sodelujem s skupnostjo učencev, pomagam pri načrtovanju in izvedbi sodelovanja šole s starši. Sodelujem z zunanjimi ustanovami in drugimi organizacijami. Spremljam predpise ter sodelujem pri urejanju kadrovskih zadev. Ravnateljici dajem predloge za ocenjevanje delovne uspešnosti. Sodelujem pri organizaciji prireditev, razstav, tekmovanj, pripravljam statistična in druga poročila in skrbim za področje varstva pri delu.

V avgustu se bo zaključilo tretje leto, odkar opravljam delo pomočnice ravnateljice. Z dobrim sodelovanjem, odličnimi sodelavci, najboljšimi učenci in njihovim starši je vse veliko lažje. Menim, da imam veliko srečo, da se vsak dan znova veselim prihoda med vas.

Milanka Abram, pomočnica ravnateljice

Poklic kuharice in kuharja

Delo kuharice in kuharja je lepo, a je to težek poklic, ki je dandanes pogosto, žal, razvrednoten. Opravljati ga je treba s srcem. Poklic kuharja ne pomeni le kuhanje, ampak mora kuhar naročati tudi živila, poznati mora njihovo biološko vrednost, normative, slediti mora smernicam prehranjevanja, upoštevati mora diete, znati mora izračunati hranilno vrednost posameznih živil.

Izobraževanje za poklic kuharja traja v osnovi tri leta, poteka pa v kombinaciji s praktičnim poukom. Po zaključku šolanja se lahko kuhar še dodatno izobražuje z obiskovanjem raznih kuharskih delavnic, seminarjev ... Postopoma si lahko pridobi naziv mojstra različnih kuhinj.

Glavna dela v kuhinji opravlja glavni kuhar, njegovi pomočniki pa izvajajo njegova navodila. Glavni kuhar lahko postaneš s prakso.

Melita Drobne, kuharica

Vesna Planinšek, 9. b

Predstavitev dela šolske pedagoginje

Moja najpomembnejša naloga je, da delam z otroki in mladostniki, ki ste med seboj različni, saj ima vsak izmed vas svoje značilnosti. Kot svetovalna delavka se z vami pogovarjam, vas poslušam, prepoznavam vaše težave in vam svetujem. Primarno se ukvarjam s svetovanjem in poučevanjem. Pri tem pa so pomembni tudi drugi procesi, ki jih spremljam, kot je na primer razvoj otrok in mladostnikov. Pripravljena moram biti na timsko delo, in sicer z otroki in njihovimi starši in tudi s svojimi sodelavci ter zunanjimi ustanovami.

Delo zahteva natančnost, doslednost in nepristranskost. Biti moram dober poslušalec. Mojo pomoč lahko poiščete tudi pri odločitvi za neobvezne in obvezne izbirne predmete.

Moja pomembna dejavnost je tudi karierno svetovanje in v sklopu le-tega vaša odločitev za vpis na srednjo šolo. V okviru karierne orientacije pripravljamo predstavitve srednjih šol in njihovih programov, organiziramo ogleda, na šoli pripravimo bazar srednjih šol in spremljamo ter obveščamo o vseh sejmih in dejavnostih, povezanih s poklici in srednješolskim izobraževanjem.

Tako je moj delovni dan zelo pester.

Katjuša Kovačič, pedagoginja

Ejna Devedžić, 1. a

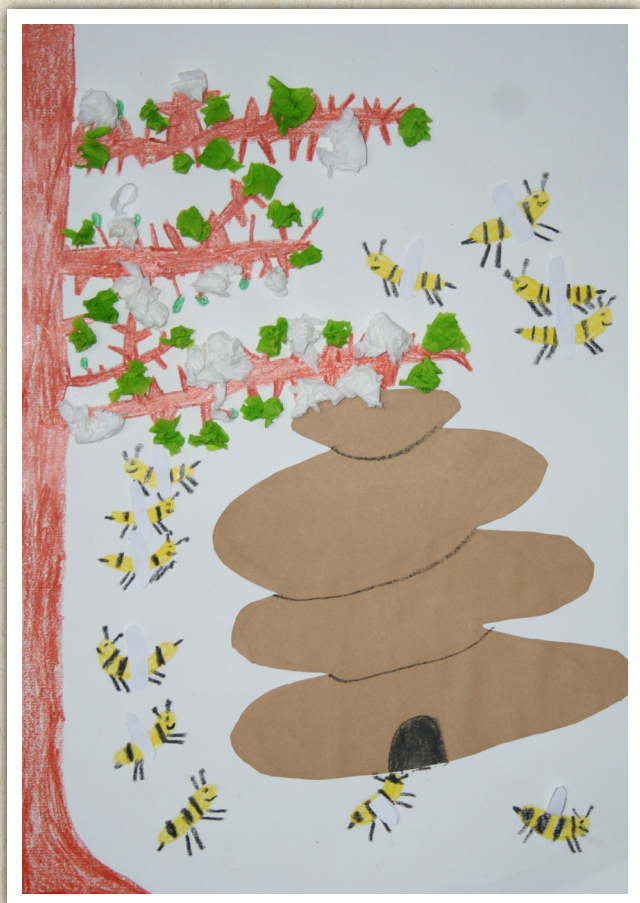
Predstavitev dela šolske psihologinje

Psiholog v osnovni šoli je strokovni delavec, ki je praviloma zaposlen v šolski svetovani službi. Delo šolskega psihologa je zanimivo in raznoliko. Pri svojem delu sodeluje z učenci, učitelji, vodstvom šole, starši in zunanjimi institucijami (zdravstvenimi domovi, centri za socialno delo, policijo ...).

Za psihologa je pomembno, da zna prisluhniti ljudem, se vživeti v njihove probleme in jim je pripravljen pomagati. Psiholog svetuje učencem z različnimi težavami (učnimi, disciplinskimi, vzgojnimi ...) in jim pomaga pri razvijanju učnih strategij, pozitivne samopodobe, komunikacije, socialnih veščin in podobno. Vključen je tudi v delo z učenci s posebnimi potrebami in nadarjenimi učenci.

Posebnost, ki psihologa loči od ostalih svetovalnih delavcev v šoli, pa je, da je edini, ki lahko pri svojem delu uporablja psihodiagnostične pripomočke («psihološke teste»).

Ana Amon, psihologinja

Martin Petek, 2. a.

Delo tajnice

Delo tajnice v šoli obsega pregled in razdelitev prejete pošte, pripravo in pošiljanje odhodne pošte, prejemanje računov preko e-sistema, razdelitev računov v nadaljnjo obdelavo, pisanje dopisov, fotokopiranje in skeniranje, nabavo pisarniškega materiala, pisanje naročilnic, potnih nalogov, vodenje prisotnosti in odsotnosti zaposlenih, izračun prehrane in potnih stroškov zaposlenih, urejanje seznamov učencev vozačev ter naročanje mesečnih vozovnic, kadrovske evidenco (prijave potreb po delavcih, pisanje pogodb o zaposlitvi, urejanje zavarovanj za zaposlene, izračun letnega dopusta za zaposlene, pisanje sklepov, odločb), prisotnost na sestankih Sveta šole in Sveta staršev ter pisanje zapisnikov ter urejanje arhiva.

Barbara Grablič, tajnica

VSEMOGOČNICA

V čudežni deželi Vsemogočnici se je rodilo novo bitje. Pri njegovih treh letih so ugotovili, da ima čudežno moč, ta pa deluje le ob prvem jutranjem svitu.

Ko je mali mož odkril svojo čudežno moč, so se začele dogajati posebej zanimive reči. Njegova moč je bila takšna, da je lahko iz žalosti ustvaril srečo, iz revščine bogastvo, iz sovraštva ljubezen, iz vojne mir in slabo vreme je lahko spremenil v lepo. Zaradi čudežne moči so ga imeli ljudje zelo radi. Pri svojih sedmih letih je odšel v šolo. Vsak dan je prihajal že ob prvem jutranjem svitu. Takoj, ko je stopil v razred, so ga sošolci začeli zbadati, zato je uporabil svojo čudežno moč. Zbadanje sošolcev se je hitro končalo.

Od takrat naprej ga je imela vsa dežela za junaka. Ker je lahko počel, kar je želel, so ga ljudje začeli klicati Vsemogočnež. Njegovo življenje se je zelo hitro odvijalo, saj mu v dnevu ni bilo niti eno samo minuto dolgčas.

Pri dvanajstih letih je končal šolo. Svojo čudežno moč je takrat prenesel na svojega mlajšega brata in s tem je Vsemogočnež dobil naslednika.

Z vsako novo osebo je moč postajala vse večja in ves svet se je začel spreminjati na bolje, in sicer toliko časa, da so v deželi Vsemogočnici vsi ljudje postali srečni in zadovoljni.

Nika Petek, 6. b

BABICA BREZ ZOB

Moja babica nima zob,
ker je priletela v rob.

Zdaj ima protezo,
na glavi pa irokezo.

Ati jo tolaži,
mama pa leži na plaži.

Zobozdravnik ji nekaj pravi,
mama pa leži na travi.

Babi novih zob ne bo dobila,
zato si naj protezo umiva.

Luka Klopčič, 4. d. podružnične šole Čemšenik

Ajda Jeraj, 2. b.

MOJA PESEM O LJUBEZNI

Ljubezen je bolezen,
bi rekli drugi vsi,
a ljubezen ni bolezen,
to predlog je brezvezen.

Ljubezen je slajša kot bombon,
ljubezen je lepša kot balon,
do veselja se vzpenja –
in to je res.

Ljubezen je v raznih oblikah,
je v različnih barvah, ljudeh in krajih,
ljubezen je povsod,
a ne vidijo je vsi,
ker smo različni si ljudje.

Bor Detič, 7. a

Maks Rozman, 1. a

PESEM Z ODMEVOM

V svoji sobi sedim, dim.
Sama vase zaprta, ta,
saj nikogar nimam – imam.

A pojavil si se ti – ti, točno ti,
ki ob strani mi stoji, ji,
ko kaj takega se zgodi, godi.

A občutek imam, imam,
da tudi ti boš šel stran, stran,
kot vsi, ki blizu so mi bili, bili.

Sara B., 9. razred

Sara Magdič, 8. b

MOČEN KAŠELJ, STRAN!

Nekoč na severu, tam, kjer je najbolj mrzlo, je živel medved Miha. Pred nekaj dnevi je odšel k babici, ki je živela v jami. Tam se je prehladil. Prejšnji dan je opazil, da je kašelj vse močnejši, vendar ni hotel zamuditi bratrančeve zabave za rojstni dan. Toda njegova mamica je že napisala sporočilo, da ga na rojstni dan ne bo. A bratrančevi mami se je zdelo, da je žalosten, ker ne bo mogel na praznovanje, in imela je prav. Imela pa je tudi čudovito zamisel.

Na dan zabave je bil Miha še bolj žalosten v svoji sobi. Nato pa je v sobo vstopila mamica in mu rekla: »Miha, pridi ven.« Miha je prišel ven. In kaj ga je tam čakalo?

Množica prijateljev. Rekel je: »Vse najboljše!« In tako so skupaj praznovali ves dan.

Eva Odlazek, 2. e podružnične šole Podkum

Zala Zidar Gorišek, 6. c

SPOMLADANSKA

Pomlad je tisti letni čas,
ko rože cveto.

Pomlad je tisti letni čas,
ko sonce sije in sije
in z dežjem se izmenjuje –
in mavrica nastane.

Larisa Škorjanc, 3. a

ZLAGAL SEM SE

Včeraj zjutraj, ko sem vstal, sem se odpravil umiti zobe in ko sem prišel v kopalnico, sem zagledal polno videoiger, ki jih je kupil oče. Izbiral sem si igro, ki bi jo igral, in jo vzel. Uredil sem se in pospravil stanovanje ter se odpravil, da bi jo preizkusil.

Ko sem sedel na kavč v dnevni sobi, se je prebudil oče. Zelo sem se ustrašil. Odšel je v kopalnico preverit, ali so igre na svojem mestu. Opazil je, da ena manjka. To je tista igra, ki sem jo vzel. Oče je prišel v dnevno sobo, jaz pa sem se pretvarjal, da spim.

Oče je videoigro opazil pri meni. Vprašal me je, zakaj je igra pri meni, jaz pa sem se mu zlagal, da me je nosila luna.

Dobil sem kazen – videoigre nisem smel preizkusiti.

Tai Mujčinović, 7. b

PREGOVORI

Kolikor znaš, toliko veljaš.

Kogar je kača pičila, ta se še vrvi boji.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Sitna muha nikoli dolgo ne živi.

Lepa beseda lepo mesto najde.

Podarjenemu konju se ne gleda v zobe.

Kdor čaka, dočaka.

Jabolko ne pade daleč od drevesa.

Brez dela ni jela.

Brez muje se še čevelj ne obuje.

Ljubo doma, kdor ga ima.

Kdor prvi pride, prvi melje.

V slogi je moč.

Tiha voda bregove dere.

Nik Bregar, 7. b

Klara Petek, 1. a

DETELJA

Ko se zjutraj prebudim,
že ptičje petje zaslišim
in vem, da že diši po pomladi
kot detelja v travi.
Deteljo utrgam
in jo v vazo za spomin položim.

Filip Vidic, 3. a

Emu Savšek, 9. b

SREČALA SEM MARTINA KRPANU ...

Nekega zimskega dne, ko je mama pripravljala vsakodnevno kosilo, mi je povedala, da ji je za kuhanje zmanjkalo jajc. Prosila me je, naj jih grem iskat na tržnico.

Zunaj je sicer padal sneg, a kljub temu sem se odpravila do tržnice. Ko sem previdno stopala po zasneženi poti, sem pred seboj nenadoma zagledala velikaanskega gospoda. Bila sem začudena, saj sem videla, da je v rokah držal svojega konja. Stopila sem do njega in ga vprašala, kako to, da lahko v rokah drži konja. On pa mi je odvrnil, da to ni nič takega. Seveda sem preverila, ali ne gre morda za potegavščino in da gospodov konj slučajno ni plastičen. In ni bil plastičen. Pravega, živega konja je držal v rokah. Povedal mi je še, da si je njegov konj poškodoval nogo in da zato ne more stopiti nanjo. Nenavadnemu gospodu sem zaželela vse dobro in se odpravila naprej, saj sem morala kupiti jajca.

Ko sem po nakupu na tržnici hodila proti domu, sem se spotaknila in padla in skoraj bi razbila vsa jajca, a jih je ob mojem padcu ulovil gospod s konjem. Nadaljevala sva prej začeti pogovor in spodobilo se je, da sem ga vprašala po njegovem imenu. Povedal mi je, da je Martin Krpan. Tudi sama sem se mu predstavila ter se mu zahvalila za pomoč ob padcu.

Ko sem prispela domov, sem mami povedala vso zgodbo. Povedala sem ji, da še nikdar nisem srečala prijaznejšega in skromnejšega človeka.

Sedaj upam, da ga bom še kdaj srečala.

Iva Pavlica, 7. a

KOVAŠKA DRUŽINA

Bilo je pozno zvečer in ura se je bližala deveti. Oče je šele zdaj prišel iz službe, mama in jaz pa sva pripravljala večerjo. Za večerjo smo imeli kruh in maslo. Pojedel sem tanek kos kruha in večerja se je končala.

Bilo je poletje in vroče je bilo. Oče je izmučen delal na vrtu, mama pa ga je le stežka gledala, kako se muči. Dolgo in mukotrpno delo v kovačiji ga vsak dan znova in znova zelo izmuči.

Naslednji dan sva z mamo zajtrkovala sama, saj je oče bil že v službi. Tako ga zjutraj nikdar ne vidim. Ko oče konča s službo in pride domov, pa je že večer. Zelo ga pogrešam. Pride in utrujen sede za mizo in vzdihne.

Vsak dan je enak: oče pride izčrpan domov, poje skromno kosilo in gre delat na vrt, ki nas prehranjuje. Niti moči, da bi nam kaj povedal, nima.

Naslednji dan mami pomagam pospraviti po skromnem kosilu. Oče spet in še vedno dela. Tokrat okoli naše skromne hiše. Pridem mu pomagat, objamem ga, a on se mi niti nasmehniti ne more. Tako je utrujen. Boli me, ko ga pogledam.

Delo okrog hiše sva opravila in odšla v izbo. Sedel sem za mizo, oče pa je legel in zaspal. Ura je bila že pozna in tudi jaz sem šel spat.

Vsi dnevi so bili podobni, dan za dnem smo se videvali samo pri enem skupnem obroku.

Želel bi si, da bi živeli v miru, skupaj in da oče ne bi več tako trpel v železarni.

Upam, da se bo to kdaj zgodilo.

Ema S., 9.b

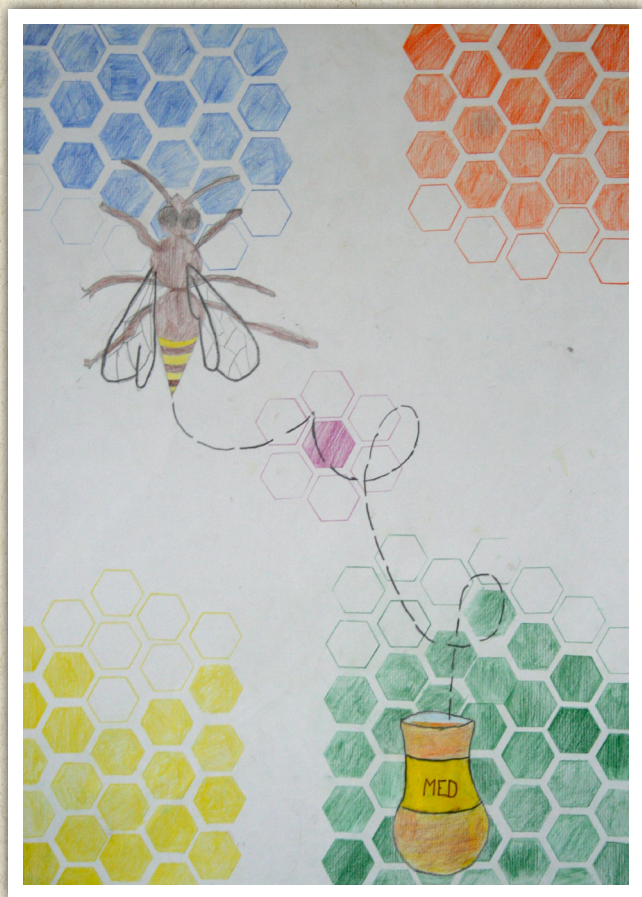
LISICA V SLUŽBI

Nekega dne je lisica odšla v službo. Garala in delala je ves dan, a na njeno žalost je doma pozabila malico.

Ko je napočil čas za počitek, je lisica že stradala. Sodelavki ovčki je ukradla malico.

A naslednjega dne je lisica spet ukradla malico. Tokrat zajčku. In to se je nadaljevalo še nekaj časa.

Nekega dne pa je lisica odšla na sprehod po gozdu. Ko se je vrnila, je ugotovila, da so vrata njene hiše odprta. Vstopila je in videla, da so ji hišo čisto izpraznili. Takrat je sklenila, da ne bo več kradla.

Manca Bokal, 5. b

DOGOVOR

Nekoč sta bila lisica in volk. Bila sta soseda. Ker je lisica kradla kokoši, volk pa govedo, sta se odločila, da se ne bosta izdala. Tako sta dan za dnem jedla govedo in kokoši.

Nekega popoldneva, ko sta volk in lisica že končala s kosilom, je potrkal lovec na lisičina vrata. Lisica je odprla in lovec jo je začel spraševati. Spraševal jo je, če ve, kam izginjajo kokoši in govedo. Lisica je bila zelo prebrisana in je lovcu povedala, da je volk kradel govedo in kokoši. Tako je lovec odšel do volka. Njega je vprašal enako kot lisico in volk je odgovoril, da je vse požrla lisica.

Tako je lovec vedel, da nekdo od njiju laže. Zato je oba pripeljal v svojo kočo. Takrat sta volk in lisica začela obtoževati drug drugega in lovec je ugotovil, da lažeta oba. Oba je spodil iz gozda in jima zabičal, naj se ne vračata. Volk in lisica sta odšla in sklenila, da ne bosta več sklepala dogovorov, zaradi katerih bi lahko bila oškodovana.

Bor Detič, 7. a

ŠTIRI KRAVE

Na travniku so se pasle štiri krave.

Prva je jedla travo, druga je telefonirala, tretja je gledala televizijo, četrta pa je brala knjigo.

Prva krava je pogledala četrto in rekla: »Haha, poglejte, kaj počne.«

Nato druga vstane in se zahihita: »Hihi, bere knjigo.« Potem vstane še tretja in se prav tako smeji.

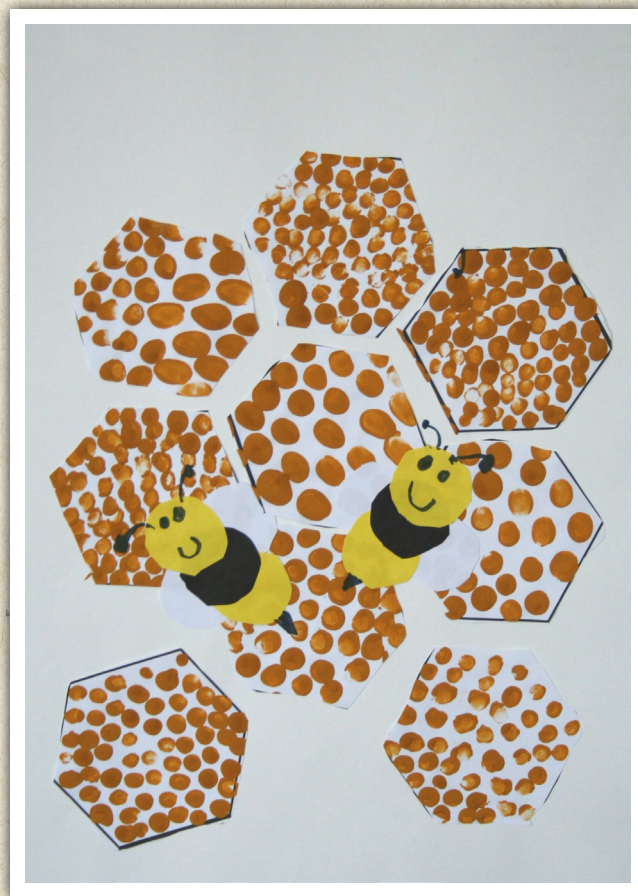
Četrta krava se je počutila slabo in jim je rekla: »Poglejte, vse smo krave, a ti prva, ti samo prežvekuješ, ne maraš brati, ne gledaš televizije in ne brskaš po telefonu. Ti, druga, tudi ti ne maraš branja, ne ješ rada, le brskaš po telefonu in se slikaš. In ti tretja sestra, ti prav tako ne maraš brati ali brskati po telefonu, a ješ pa vseeno rada.«

Druga krava ji skoči v besedo in poreče: »No, kaj pa ti rada počneš? Bereš, haha?!«

Četrta ji odvrne: »Ja, res je, ampak berem vsaj tako rada, kot počnete tudi ve svoje stvari.«

Vse tri so obstale in razmišljale in četrte krave niso več zmerjale, saj so ugotovile, da so vse štiri sicer različne, a kljub vsemu tako podobne.

Maša Avsec Jožić, 7. b

Gaja Baš, 1. r

Kokoš

Kokoš je domača žival. Na glavi ima rdečo rožo, rdeč podbradek, majhne oči in trd ter koničast kljun. Telo je pokrito s perjem in puhom. Kokoš ima majhne in slabo razvite peruti, v repu pa ima več daljših peres. Ima dve nogi, ki sta pokriti z luskami. Na vsaki nogi ima štiri prste, na vsakem prstu pa krepelj. Hrani se z zrnjem, zelenimi deli rastlin in majhnimi živalmi. Hrano pogoltne in jo melje v mlinčku.

Ko petelin kokoš oplodi, kokoš znese oplojena jajca, na njih sedi tri tedne in po treh tednih se izvalijo piščančki.

Kokoši so na kmetijah podnevi na prostem, ponoči pa spijo v kokošnjakih tesno druga ob drugi.

Ljudje gojijo kokoši zaradi jajc in mesa.

Filip Paš, 4. a

Neja Centrih, 2. c

PIKI

Piki ima kratko in sijočo rjavo dlako. Predvsem se pojavljajo odtenki rjave in bele barve. Kadar je vesel, maha z repom. Je srednje velike pasme, zraste lahko do 40 cm. Tehta 15 kg.

Glavo ima dolgo, uhlje pa povešene. Oči ima temno rjave. Zelo dobro vidi in sliši. Oglašča se z lajanjem. Noge ima kratke, svetle barve in mišičaste. Zelo ima rad daljše sprehode. Piki prebiva v pasji uti. Za to pasmo je značilno, da rada biva ob hiši z vrtom.

Prehranjuje se s pasjo hrano in pije vodo. Sedaj, ko je že večji, je tudi kosti. Rad ima več manjših obrokov na dan.

Piki je mešanec dveh pasem: pasme beagle in pasme nemški ovčar. Za pasmo beagle je značilen lovski nagon.

Psi so družina sesalcev in spadajo med zveri. Ko se samec in samica parita, imata povprečno sedem mladičev.

Pes je hišni čuvaj ter človekov najboljši prijatelj. Daje blagodejen vpliv na človekovo zdravje. Je hišni ljubljencek, ki nam lepša življenje. Primerni so za začetnike. Je nežen in prilagodljiv pes. Rad ima otroke. Stric Jernej ga je kupil, ko je bil Piki star en mesec.

Domen Kajbič, 4. razred podružnične šole Čemšenik

SONCE IN LUNA

Ko se sonce in luna srečata, se vedno prepirata, kdo je boljši. Nekega dne pa se zelo spreta. Luna soncu veli, naj se umakne, saj je že čas zanjo, in meni, da so se njega ljudje tam spodaj že naveličali. Sonce pa ji odvrne, da so spodaj veseli, ko jim tako lepo sveti.

Sonce ni hotelo oditi, a je postalo utrujeno. Odšlo je. A naslednje jutro je prišlo sonce pozno, kot še ni prišlo nikoli. Od prepira je bilo utrujeno prav tako kot luna.

Sonce in luna sta se od tistega dne strinjala, da se ne bosta več prerekala. Tako se sedaj vsak dan izmenjujeta. In prav je tako.

Urban Borišek, 7. b

Vita Fedran, 6. a

NARAVA

Narava je prijazna, iskrena in z življenjem obdana.

Je zelena, oranžna in modra.

Res se iskrijo te barve
in vse poživijo!

Če pa zraven še travnik s cveticami cveti,
je to samo še pika na i.

Vesna Planinšek, 9. b

Skvarčepis je glasilo učenk in učencev Osnovne šole Ivana Skvarče, Zagorje ob Savi.

Uredniški odbor: Andrej Hrómin, Ema Savšek, Lana Pobljšaj, Vesna Planinšek

Oblikovanje in likovna podoba: Barbara Lekše

Vsem učenkam in učencem, učiteljicam in učiteljem, ki ste sodelovali pri ustvarjanju letošnje številke Skvarčepisa, se lepo zahvaljujemo za pomoč pri izidu časopisa.

Uredniški odbor

Skvarčepis
junij 2021